

Neden Savaşırızıyoruz

– MESUT ÇİFTÇİ · 26 Nisan 2010

İnsanlık tarihine şöyle kısaca bir göz atacak olursak, bu tarihin savaşlar ve çatışmalardan ibaret bir tarih olduğunun farkına varırız. Barış zamanları oldukça az ve yetersiz olarak karşımıza çıkar. Bu savaşların çeşitli nedenleri olmakla birlikte hepsinin temelinde yatan asıl neden maddiyattır. İnsanoğlu yapısı gereği her zaman daha fazlasını ve sonsuzu ister. Oysa dünya sonu olan kıt malların dünyasıdır.

İnsan cennet (ve cehennem) için yaratılmıştır. Cennet ve cehennem gibi kavramlar sonsuzluk kavramı ile açıklanmaktadır. Oysa dünyada sonsuzluktan bahsetmek mümkün değildir (Kaynaklar hususunda). Her maddenin ve her duygunun muhakkak suretle bir sonu mevcuttur. Cennet için yaratılan insan diğer yaratılardan farklı özelliklere sahip olduğundan cennetten kovulmuştur. İnsan düşünür, analiz eder ve seçimlerde bulunur. Yaptığı seçimler neticesinde yaşamına yön verir. Kendimizi Hz. Adem'in yerine bir an olsun koyacak olursak, cennet denilen sonsuzluklar bahçesinde neden yasak ağacın meyvesinden yediğimizi anlarız. Yasağın cazibesine çoğu insan karşı koyamaz. Aslında bu bir özgürlük çabasıdır. Yasaklar insan zihninde belirli ya da belirsiz baskılar oluşturur. Kimi insanlar bu baskılara boyun eğlerken kimileri bu baskılara boyun eğmek istemezler. Aslında bu konunun özgürlük ile açıklanması epeyce eksik bir açıklama olur. Fakat yaşanmış bu olaya insani açıdan bakıldığı zaman bu çıkmaz sokağa girer inan.

İlk günah cennette işlenmiştir. Ceza ise cennetten men edilmek olmuştur. Bu bakış açısıyla dünya insan için bir hapishaneden farksızdır. Bu hapishanenin mahkûmları ise kıt olan kaynaklar için savaşmaktadırlar. Çünkü sonsuzu istemektedirler. Cennetteki kaynaklar sonsuzdur. Hz. Adem ve Hz. Havva yeryüzüne gönderildiklerinde üşüdüler, acıktılar ve fiziksel yoksunlukların acılarını tattılar. Bunlar cennette yabancı oldukları hislerdi. Yerinde bir benzetme olur mu bilemem ama Hz. Adem ve Hz. Havva'dan sonra yeryüzüne gelen insanların cennetleri ise ana rahmidir. Ana rahminde insan (bebek) üşümez, acıkmaz ve fiziksel ihtiyaçlarının acısını hissetmez. Hatta öyle ki çalışma, mücadele etme ve ibadet etme zorunluluğu yoktur. Ana rahmi insan için tasvir edilen cennetten farksızdır. Ama doğduğunda yeryüzü hapishanesinin acımasızlıklarıyla bir başına kalır.

İnsan diğer canlılarla karşılaştırıldığında en aciz varlık olarak karşımıza çıkar. Özellikle doğduktan sonra bakıma ihtiyaç duymaktadır. Ne kuvvetli kol ve bacakları vardır ne de dişleri. Konuşmasını dahi beceremez. Bu durumda ebeveynleri olmaksızın bir insanın hayatta kalması düşünülemez. Hz. Adem ve Hz. Havva cennetten yeryüzüne gönderildiklerinde yeni doğmuş bir bebekten farkları yoktu. Dünyayı tanımıyorlardı. Ama yaratıcının kudretiyle hayatta kalmayı becerdiler. Yaratıcı Hz. Adem'e eşyanın bilgisini öğretti, tarım ve hayvancılık yapmayı. Ebeveynlerinin çocuklarına öğrettiklerini yaratıcı Hz. Adem ve Hz. Havva'ya öğretmişti. Buradan yola çıkacak olursak bizim çocukluğumuzdan itibaren öğrendiğimiz aslında yaratıcının Hz. Adem ve Hz. Havva'ya öğrettikleridir. Fakat zaman içinde bu

öğretiler insan hafızasından diğer insan hafızasına taşınırken zedelenmelere uğramıştır. Sonuç olarak binlerce yıllık insanlık tarihi söz konusudur.

Hz. Adem ve Hz. Havva cenneti görmüşlerdi. Cennet ve dünya arasındaki ayrımın farkındaydılar. Dünyanın bir hapisane olduğunu biliyorlardı. Ama Hz. Adem ve Hz. Havva'nın çocukları cenneti görmediklerinden cennet ve dünya arasında ayrım yapamadılar. Cennetin ve dünyanın farkında olamadılar. Bu farkında olamama durumu çoğu zaman dünyanın cennet zannedilmesi yanlışına sürükledi insanı. İnsanın sonsuz istekleri sonu olan dünya ile karşılaşmak istendi. Bu durumda savaşlar ve çatışmalar ise kaçınılmaz bir hale geldi.

Not: Elbette yaratıcı insanı başıboş bırakmadı. Elçileriyle emir ve yasaklar yani din gönderdi. Bu konu bu kadar kısa bir yazıyla ile elbette ki anlatılamaz. Bu yazıma bir deneme gözüyle bakılabilir ya da zihnimde savrulan düşünceleri kâğıtta disipline etme çabam.